

„Кад то зачу Вукашине краљу,

скочи краљу од земље на ноге,

па потрже злаћена ханцара

да убоде свога сина Марка.

Бјежи Марко испред родитеља,

јер се њему, брате, не пристоји

са својим се бити родитељем.

Бјежи Марко око б'јеле цркве,

око б'јеле цркве Самодреже,

бјежи Марко, а ћера га краљу;

док су трипут коло саставили

око б'јеле Самодреже цркве,

готово га бјеше сустигао,

ал' из цркве нешто проговара:

"Бјеж' у цркву, Краљевићу Марко!

Видиш ће ћеш данас погинути,

погинути од свог родитеља,

а за правду бога истинога".

Црквена се отворише врата,

Марко бјежи у бијелу цркву,

за њиме се врата затворила.

Краљ допаде на црквена врата,

по диреку удари ханшаром,

из дирека крвца покапала.

Тад се краље био покајао,

те је ријеч био говорио:

"Леле мене, до бога једнога,

ђе погубих свога сина Марка!".

Ал' из цркве нешто проговара:

"А чујеш ли, Вукашине краље,

ти нијеси посјекао Марка,

већ пос'јече бож'јега анђела". "

Претходни стихови народне епске песме „Урош и Мрњавчевићи“ представљају живо, усмено преношено кроз векове под туђином, сведочанство о томе да је српски народ своју Цркву увек видео као исток и уточиште Божје и народне правде, као јединог заштитника оних који сведоче и бране истину и правду по сваку цену. У песми је до вредносног врхунца доведен мотив пружања црквене заштите Марку Краљевићу, у ситуацији када он упркос и свесно насупрот захтевима свога родитеља и стричева, најмоћнијих великаша тада, кршећи правила породичног и племенског обавезивања и схватања морала тога времена, до краја истинито и праведно пресуђује да је на Урошу Царство. Стављање Марковог пресуђења у спору око власти у корист јединог правог, иако најслабијег, претендента под заштиту Цркве, осим што изражава народни став о Цркви као чувару правде, недвосмислено сведочи о томе да је народ Цркву увек сматрао јединим правим баштиником и проводником кроз време ропства идеје државно-правног континуитета са средњовековном српском државом Немањића и њихових претходника на челу српских земаља. Заштитника општих вредности, које су претпостављене свим налозима посебних и појединачних интереса и вредности. Тиме се показује постојање пуне свести народа о себи као трајној политичкој заједници заснованој на сведочењу Божје истине, правди и слободи, остваривим у својој пуноћи једино кроз народну Цркву и државу.

Пише: Владимир Вујовић
четвртак, 21 мај 2026 18:00

Пише: Владимир Вујовић
четвртак, 21 мај 2026 18:00

